

1 PETRUS

4:1-11

Lijden om een heilig leven, onderlinge liefde
en het dienen met geestelijke gaven.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-petrus/4-1-11

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Lijden en ophouden met zondigen	5 min	4
2	Breken met zonde roept weerstand op	3 min	6
3	Lijden met een zuiver geweten	2 min	8
4	Bereid zijn om voor Christus te lijden	3 min	9
5	Leren van vervolgte christenen	2 min	11
6	Christus' gezindheid als wapenrusting	2 min	12
7	Heilig leven tegenover oude vrienden	2 min	13
8	Het Evangelie verkondigd aan de doden	3 min	14
9	Geoordeeld door mensen, levend bij God	3 min	16
10	Het einde van alle dingen is nabij	3 min	17
11	De verwoesting van Jeruzalem als vervulling	5 min	19
12	Gastvrij zijn zonder morren	3 min	23
13	Liefde bedekt een menigte zonden	2 min	24
14	Geestelijke gaven als uitingen van genade	3 min	26

15	Spreekgaven en gaven van dienstbetoon	2 min	27
16	Genadegaven beheren voor de gemeente	2 min	29
17	Spreeken als een spreekbuis van God	3 min	30
18	Dienen met de kracht die God geeft	5 min	32
19	Natuurlijke aanleg en geestelijke gaven	3 min	34
	Om verder te lezen		36

1

Lijden en ophouden met zondigen

We gaan nu naar 1 Petrus hoofdstuk 4, dat, net als zoveel andere gedeelten, begint met het woord 'Daarom'. Wanneer Petrus is uitgeweid over begripsmatige theologie, ziet hij daar altijd een praktische gevolgtrekking in. Hij zegt:

Welnu, omdat Christus voor ons in het vlees geleden heeft, moet ook u zich wapenen met dezelfde gedachte: wie in het vlees geleden heeft, is opgehouden met het dienen van de zonde, om nu, in de tijd die ons nog overblijft in het vlees, niet meer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God te leven. Want wij hebben de voorgaande tijd van ons leven lang genoeg de wil van de heidenen gedaan en gewandeld in uitingen van losbandigheid, begeerten, dronkenschap, zwelgpertijen, drinkgelagen en allerlei walgelijke afgoderij. Daarbij bevreemdt het hun dat u niet meeloopt in dezelfde uitbarsting van losbandigheid, en zij belasteren u. Maar zij zullen rekenschap moeten afleggen aan Hem Die gereedstaat om de levenden en de doden te oordelen.

1 PETRUS 4:1-5

Deze eerste vier verzen, en vooral het eerste vers, hebben mensen veel moeite bezorgd. Vooral de laatste zin, die zegt:

Wie lichamelijk heeft geleden, is opgehouden met zondigen.

Wat wordt hier gezegd? Wordt hier gezegd dat een heilig leven leiden het gevolg is van lijden in het vlees? Met andere woorden: als je met zondigen wilt ophouden, moet je lijden. Als je hebt geleden, dan ben je met zondigen opgehouden. Met andere woorden:

je lijden is het middel tot heiliging.

Natuurlijk willen christenen ophouden met zondigen, en vaak hebben christenen er moeite mee om met zondigen op te houden. Vaak hebben christenen zonden die hun leven nog jarenlang na hun bekering teisteren. Als ze het ernstig menen met God, zouden ze willen dat ze ermee konden ophouden. Wanneer ze zo'n vers lezen, zeggen ze:

Als iemand lichamelijk heeft geleden, is die opgehouden met zondigen.

‘Dus dat is het geheim. Zo kun je ophouden met zondigen: door meer te lijden.’ Is dat wat hier wordt gezegd? Wordt hier gezegd dat heiliging door lijden komt?

Laat ik dit zeggen: heiliging komt in zekere mate inderdaad door lijden, maar dat is niet het punt dat in deze zin wordt gemaakt. In zekere zin bewerkt lijden voor ons, zoals Paulus zei:

Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is,
brengt in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van
heerlijkheid teweeg.

2 KORINTHE 4:17

In zekere zin speelt lijden een rol bij het vormen van ons tot betere mensen, vooral als we op een godvruchtige manier op ons lijden reageren. Het is zelfs waarschijnlijk dat sommige vormen van lijden ons ertoe brengen met sommige vormen van zonde op te houden. Vooral als het om heel ernstig lijden gaat en er een rechtstreeks verband van oorzaak en gevolg zichtbaar is met een bepaalde zonde in ons leven, is de kans heel groot dat dat lijden ons ertoe brengt met dat zondigen op te houden.

Maar dat heeft naar mijn mening niets te maken met waar dit vers over gaat. Dat zijn afzonderlijke kwesties. Die kun je vanuit andere gedeelten van de Schrift uitzetten, en zelfs vanuit de ervaring. Maar ik denk niet dat Petrus het hier heeft over hoe we de zonde in ons leven overwinnen. Om te beginnen zou dat niet helemaal waar zijn. Niet

iedereen die heeft geleden, is met zondigen opgehouden. Soms lijd je en zondig je nog steeds. Dat lijkt dus niet te zijn wat Petrus zou zeggen, tenzij hij het contact met de werkelijkheid kwijt is, en dat is hij niet. Hij staat met beide benen in de werkelijkheid.

Sommigen vinden dat we de woorden wie heeft geleden moeten begrijpen als een verwijzing naar Christus: Hij is Degene Die met zondigen is opgehouden. Van Christus wordt gezegd dat Hij heeft geleden. Aan het begin van de zin zegt hij:

Welnu, omdat Christus voor ons in het vlees geleden heeft,

1 PETRUS 4:1

Dus Hij is Degene Die heeft geleden. Daarom zouden aan het einde van de zin de woorden wie heeft geleden op Christus slaan, gevolgd door:

is opgehouden met zondigen.

Maar dat gaat niet op, want om met zondigen op te houden, moet je daarvoor gezondigd hebben. Je kunt niet ophouden met iets wat je nooit hebt gedaan. Daarom kan Christus niet Degene zijn Die met zondigen is opgehouden, tenzij we willen beweren dat Hij vroeger zondigde en daar vervolgens mee ophield omdat Hij leed. Dat is beslist geen Bijbelse theologie, en Petrus heeft die opvatting niet.

Wat betekenen dan de woorden:

Wie heeft geleden, is opgehouden met zondigen.

2

Breaken met zonde roept weerstand op

Eigenlijk lijkt het hele gedeelte, vers 1 tot en met 4, ons te vertellen waar Petrus het over heeft. Hij zegt dat je met zondigen bent opgehouden. Je bent opgehouden te leven zoals de heidenen leven, op de manier die hun behaagt. Ze zijn ontevreden over je. Ze begrijpen het niet. Ze vinden je vreemd. Ze vinden het vreemd dat je niet met hen

blijft meedoen. Dat je met zondigen bent opgehouden, heeft ertoe geleid dat je door hun toedoen lijdt. Ze spreken kwaad van je omdat ze het raar vinden dat je niet hetzelfde doet. Daar ben je mee opgehouden.

Met andere woorden, ophouden met zondigen verwijst niet naar het volledig ophouden van elk moreel falen in je leven, zodat je zonder zonde bent, volmaakt zondeloos. Je hebt het zondigen als levenswijze opgegeven. De New RSV zegt dat je met de zonde hebt afgerekend. Wanneer je tot Christus komt en je bekeert, is dat waarvan je je bekeert je leven in zonde. Je hebt ermee afgerekend. Dat betekent niet dat je nooit meer in zonde zult vallen of dat er nooit verdere heiliging nodig zal zijn. Het betekent alleen dat je je eens en voor altijd hebt vastgelegd. Je bent ermee klaar. Je gaat niet meer op die zondige manier leven. En dat is duidelijk wat hij in vers 2 zegt:

‘Zodat je de rest van je leven hier op aarde niet meer leeft voor wat mensen allemaal verlangen.’ Met ‘hier op aarde’ bedoelt hij: gedurende je leven. En met ‘voor wat mensen allemaal verlangen’ bedoelt hij: om mensen te behagen, om te doen wat mensen willen dat je doet. Bedenk dat begeerte eenvoudigweg verlangen betekent. Je leeft niet meer om mensen te behagen. Je gaat niet doen wat zij verlangen, en daardoor zul je het doelwit van hun vervolging worden. Maar je leeft nu voor de wil van God. Hij zegt:

Want wij hebben de voorgaande tijd van ons leven lang genoeg de wil van de heidenen gedaan en gewandeld in uitingen van losbandigheid, begeerten, dronkenschap, zwelgpartijen, drinkgelagen en allerlei walgelijke afgoderij.

1 PETRUS 4:3

Het punt van de verzen 2 en 3 is dat we vroeger deden wat de heidenen behaagde, de ongelovigen. Vroeger waren wij een van hen. We leefden vroeger net als zij. We waren hun kameraden. Onze levenswijze moedigde hun levenswijze alleen maar aan, omdat ook wij die levenswijze met ons eigen gedrag bevestigden. Maar toen we die niet meer bevestigden, toen we zeiden: ‘Ik ga dat niet meer doen. Ik ga niet naar dat soort

feesten. Ik doe dat niet meer', zeiden we daarmee: 'Ik vind dat nu verkeerd.' Je vrienden die die dingen nog steeds doen, kunnen niet anders dan begrijpen dat je zegt: 'Jullie doen iets verkeeds.'

Toen je deed wat hun behaagde, wat zij deden, de drinkgelagen, de uitpattingen, de losbandigheid, de verfoeilijke afgoderijen die hij daar in vers 3 opsomt, deed je daarmee de wil van de heidenen. En het was jouw manier om die levenswijze te bevestigen door zelf zo te leven. Je zei nooit dat het verkeerd van hen was om die dingen te doen, want je deed die dingen zelf. Maar zodra je ermee ophoudt, waarom zou je ermee ophouden als je niet vindt dat het verkeerd is? Natuurlijk zijn juist je bekering en het feit dat je je aan zo'n levenswijze onttrekt, dat ophouden met die zondigheid, de oorzaak van het lijden in je leven.

3

Lijden met een zuiver geweten

Welnu, omdat Christus voor ons in het vlees geleden heeft, moet ook u zich wapenen met dezelfde gedachte: wie in het vlees geleden heeft, is opgehouden met het dienen van de zonde,

1 PETRUS 4:1

Dat is volgens mij wat vers 1 zegt. De formulering is vreemd, want daardoor klinkt het alsof iedereen die geleden heeft, opgehouden is met zondigen. Maar met:

wie heeft geleden bedoelt hij volgens mij 'degene onder jullie'. Hij schrijft aan specifieke mensen die vanwege hun geloof vervolgd worden. Hij zegt:

Als jullie lijden, komt dat doordat jullie zijn opgehouden met zondigen.

Dat betekent dat je een zuiver geweten zou moeten kunnen hebben, zoals in de eerdere verzen aan het einde van hoofdstuk 3 werd aanbevolen.

Want het is beter te lijden — als God dat wil — terwijl u goeddoet dan terwijl u kwaad doet.

1 PETRUS 3:17

Dat zei hij in hoofdstuk 3, vers 17. In vers 16 van dat hoofdstuk zei hij:

En heb een goed geweten, opdat in datgene waarin zij kwaad van u spreken als van kwaaddoeners, zij beschaamd gemaakt worden die uw goede levenswandel in Christus belasteren.

1 PETRUS 3:16

Ze zullen zich schamen vanwege je goede levenswandel in Christus. De gedachte hier is dat je bereid moet zijn te lijden, wetend dat het komt doordat je goed doet, en niet doordat je kwaad doet. En daarom begint hoofdstuk 4 met 'daarom', vanwege deze levensbeschouwing: het is beter om met een zuiver geweten te lijden omdat je goed doet, dan zonder een zuiver geweten te lijden omdat je kwaad doet.

Hij zegt dus dat je bemoedigd moet worden door het voorbeeld van Christus, Die voor ons in het vlees geleden heeft. Je weet immers dat je lijden veroorzaakt wordt doordat je opgehouden bent met zondigen. Niet doordat je zondigt, maar doordat je daarmee bent opgehouden. Je behaagt de heidenen niet. Ze zijn niet blij met je, en daarom vallen ze je lastig. Daarom lijd je.

4

Bereid zijn om voor Christus te lijden

Nu zegt hij daar in vers 1:

moet ook u zich wapenen met dezelfde gedachte:

1 PETRUS 4:1

Dezelfde gezindheid. Dezelfde als wat? Die van Jezus. Hij zegt dat, aangezien Jezus voor ons in het vlees geleden heeft, wij ons moeten wapenen met dezelfde gezindheid die Hij had. Dat wil zeggen dat we bereid zijn om in het vlees te lijden omdat we de wil van God doen. Hij deed dat; wij zouden dat ook moeten doen. Onze instelling moet er een zijn waarbij we lijden verwachten en aanvaarden.

Dit is heel moeilijk voor christenen in de twintigste eeuw in de westerse beschaving, waar ons werkelijk niet zo veel lijden wordt aangedaan vanwege ons geloof. Natuurlijk lijden we. Ook in de moderne wereld sterven mensen aan kanker. Ze raken gewond bij ongelukken. Ze raken verlamd. Ze raken verminkt en worden gedood door oorlogshandelingen of terrorisme of wat dan ook. Zelfs in onze wereld is er veel lijden. Maar we lijden niet erg veel omdat we christenen zijn. Er is niet veel vervolging.

Het lijkt er misschien op dat we een tijd beleven die binnen ons leven uitzonderlijk is, waarin lijden omdat je christen bent een reëlere mogelijkheid wordt. Dat komt eenvoudigweg doordat de openlijke vijandigheid tegenover christenen in onze cultuur toeneemt. Het lijkt gewoon een ontwikkeling die gaande is. En het zou heel goed kunnen dat we iets zullen leren kennen van wat de lezers van Petrus kenden, namelijk lijden dat je overkomt omdat je voor Christus opkomt.

Het feit dat dat in eerdere perioden van ons leven niet zo vaak is gebeurd, is iets vreemds. Het is niet vreemd dat je lijdt. Het is vreemd als we niet lijden. In de kerkgeschiedenis is het uitzonderlijk als christenen godvruchtig voor God kunnen leven zonder dat iemand daar aanstoot aan neemt. Gedurende het grootste deel van de kerkgeschiedenis en in het grootste deel van de wereld, en zelfs nu nog in het grootste deel van de wereld, lijden mensen omdat ze christen zijn. Als je buiten het Westen komt, als je naar de moslimwereld gaat, naar de communistische wereld, naar welke plek dan ook waar corrupte regeringen zijn en christenen voor gerechtigheid opkomen, dan zul je merken dat mensen daar lijden omdat ze christen zijn, ook nu nog. En dat is de gezindheid die christenen zich eigen horen te maken. Het is moeilijk voor ons om ons die eigen te maken, omdat die ons vanuit onze eigen ervaring vreemd is. We hebben gewoon niet geleden. Daarom verwachten we het niet. We verwachten niet dat we zullen lijden, en als het gebeurt, overvalt het ons. Misschien zijn we er niet op voorbereid. Iedereen die mij vaak heeft horen spreken, weet dit: toen ik een tiener was, waren veel van de boeken die ik naast de Bijbel las, levensbeschrijvingen van

hedendaagse christenen in Roemenië of Rusland, of op plaatsen waar vervolging is. Ik las niet zo veel andere boeken dan de Bijbel, maar de boeken die ik wel las, waren voornamelijk levensbeschrijvingen.

5

Leren van vervolgte christenen

Ik herinner me dat ik in mijn tienerjaren boeken van Richard Wurmbrand las, waaronder *Tortured for Christ*, over zijn veertien jaar in een communistische gevangenis, waar hij werd gemarteld. Of de boeken van Corrie ten Boom over haar ervaringen in naziconcentratiekampen vanwege de gerechtigheid. Of over broeder Andrew, die Bijbels naar landen bracht waar de vervolging van christenen de ware gemeente grotendeels ondergronds had gedreven. Ik las *Foxe's Book of Martyrs*. Ik weet nog dat iemand me *Foxe's Book of Martyrs* cadeau gaf toen ik zestien of zeventien was. Ik heb het lange tijd niet gelezen, omdat ik dat niet wilde, maar uiteindelijk pakte ik het op. En toen ik het las, was het heel bemoedigend. Dat verbaasde me. Ik dacht dat het bloederig zou zijn. Er staan heel wat martelaren in, maar de verhalen gaan over hun overwinning en hun moed en de genade van God die hun in hun martelaarschap werd gegeven.

Waar het om gaat, is dat mij in de jaren waarin ik als christen werd gevormd, altijd voor ogen stond dat christenen in communistische landen lijdten. Christenen hebben nog niet zo lang geleden onder het nazisme geleden. Christenen hebben door de hele geschiedenis heen geleden. Dus voor mij leek het nooit zo vreemd als ik in mijn leven bepaalde dingen moest lijden. Meestal leed ik niet om mijn geloof, maar ik leed vaak terwijl ik niets verkeerd had gedaan. Soms had ik het niet over mezelf afgeroepen door iets wat ik hun had aangedaan. Ik kan niet echt zeggen dat ik een martelaar voor mijn geloof was, maar wat mij overkwam, was niettemin onrechtvaardig.

Maar als er onrechtvaardige dingen gebeuren, denk ik: nou, is dat niet ongeveer wat Christus heeft geleden? Hij werd onrechtvaardig behandeld. Is dat niet wat christenen overal ter wereld ondergaan? Die gezindheid ging mij gemakkelijk af door de manier waarop ik gevormd was, doordat ik in mijn vormende jaren over die martelaren en

dergelijke las. Maar ik weet dat veel christenen er nooit zelfs maar bij hebben stilgestaan dat christenen in bepaalde landen voor Christus worden gemarteld, en dat dat door de hele geschiedenis heen is gebeurd.

6

Christus' gezindheid als wapenrusting

Petrus zei dat we ons die gezindheid eigen moeten maken. Hij zei:

Bereid je voor met diezelfde instelling.

Het is interessant dat hij erover spreekt alsof het hebben van die gezindheid een wapenrusting voor je ziel is. Paulus spreekt over de wapenrusting van God: geloof en gerechtigheid en behoud en de waarheid zijn de onderdelen van onze wapenrusting. Wat zijn dat? Ze beschermen ons tegen geestelijke afval, tegen geestelijk verlies. Iets anders wat ons in deze geestelijke strijd tegen geestelijk verlies zal beschermen, is dat je je wapent met de gezindheid om voor Christus te lijden. Christus heeft geleden.

Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus
Jezus was,

FILIPPENZEN 2:5

zei Paulus in Filippenzen 2. En een van de dingen die Christus voor ogen stonden, was dat Hij hier is om naar het kruis te gaan. Hij is hier om de wil van de Vader te doen. Hij is hier om voor God door de gehaktmolen te gaan.

Als dat je gezindheid is, zul je het goed doen in deze strijd. Als dat niet zo is, dan zul je het niet zo goed doen. Je zult ongewapend zijn, onvoorbereid op de werkelijke aard van de strijd die ons te wachten staat. En wij in Amerika lopen het grootste risico onvoorbereid te zijn, omdat we niet met deze gezindheid gewapend zijn. De eerste christenen waren dat wel. Ze zagen het overal om zich heen. Ze zagen het lijden, de vervolging. Wij moeten eraan herinnerd worden door erover te lezen, omdat we

het eigenlijk niet meemaken. Er kan een tijd komen dat we het wel meemaken, en dan zal deze wapenrusting voor ons denken, deze gezindheid van Christus, heel noodzakelijk zijn.

7

Heilig leven tegenover oude vrienden

Maar volgens mij bedoelt hij dat je in het vlees lijdt omdat je met de zonde hebt opgehouden.

Je behaagt mensen niet, je doet niet wat zij verlangen.

Hij gaat ervan uit dat christenen dat niet meer doen. Het verdrietige is dat in het huidige Amerika veel mensen die zichzelf christen noemen, die dingen voor hun plezier doen. Ze bedrijven ontucht, ze worden dronken, ze gaan naar feesten en doen al die dingen. Maar de eerste christenen deden dat niet. Het was vanzelfsprekend dat je die dingen opgeeft wanneer je christen wordt. Je leidt een heilig leven. Je leeft voor God.

Moderne christenen zijn zich er vaak niet van bewust dat ze voor God horen te leven. Of als ze dat wel weten, denken ze niet dat het absoluut verplicht is. Dat is het wel. Voor deze vroege christenen was het zo verplicht om die dingen op te geven, dat ze zelfs de vervolging die ze daardoor ondergingen op de koop toe namen. Door zich ervan te onthouden, veroordeelden ze dat gedrag met hun daden. Niet dat de christenen onaardig deden tegen degenen die het nog steeds deden, maar doordat ze zich eraan onttrokken, zeiden ze: 'Dat is verkeerd.' En wanneer je tegen je oude vrienden zegt: 'Wat jullie doen is verkeerd, daarom doe ik het niet', dan vinden ze dat niet prettig. Sterker nog, ze begrijpen het niet eens. Er staat in vers 4:

Daarbij bevreemdt het hun

1 PETRUS 4:4

Ze kunnen er niet bij. ‘Wat bedoel je? Vorige week deed je dit zelf nog. Wat is er nu veranderd? Waarom blijf je hier niet met ons aan meedoen? Wat is er veranderd?’ Nou, jij bent veranderd, en je kijk op dat gedrag is veranderd. Je kunt het niet langer met daden of woorden goedkeuren. Daarom zegt alleen al je afwezigheid dat ze verkeerd bezig zijn, ook als je niets zegt.

Maar zij, niet jij, zullen rekenschap afleggen. Jij ook, maar zij zullen lijden wanneer ze rekenschap afleggen aan:

Hem Die klaarstaat om over de levenden en de doden te oordelen.

We zullen allemaal voor God staan, en zij ook. Wat Petrus zegt, is dat God de uiteindelijke Rechter is. Zij oordelen over je en straffen je. Ook zij zullen zich voor God moeten verantwoorden, en ze zullen op hun tijd hun straf krijgen.

8

Het Evangelie verkondigd aan de doden

Maar vers 6 is heel verwarrend. Er staat:

Want daartoe is aan de doden het Evangelie verkondigd, opdat zij wel geoordeeld werden naar de mens in het vlees, maar ook zouden leven naar God in de geest.

1 PETRUS 4:6

Dit is interessant. In de Engelse vertaling die ik gebruik, staat:

‘Om die reden.’

Om welke reden?

[Noot van de vertaler: de spreker bespreekt hier het Engelse ‘For this reason’. De HSV heeft op deze plaats ‘Want daartoe’.] Blijkbaar omdat christenen de levenswijze die de heidenen behaagt, hebben opgegeven, hebben ze een negatief oordeel van de heidenen ondervonden. Ze zijn door mensen geoordeeld, misschien zelfs ter dood gebracht.

Daarom zijn zij de doden. Aan degenen die nu dood zijn, is het Evangelie gepredikt, zodat ze, ook al zouden ze sterven of door mensen geoordeeld worden, toch voor God zouden leven.

Het is een moeilijk vers, omdat het op het eerste gezicht klinkt alsof er, toen mensen dood waren, iemand naar hen toe ging op de plaats waar ze waren, en daar tot hen predikte. Het lijkt aan te sluiten bij de uitleg die sommige mensen geven aan hoofdstuk 3, waar Jezus door de Geest naar de geesten in de gevangenis ging en tot hen predikte. Beide uitspraken lijken te zeggen, tenminste als je ze op een bepaalde manier leest, dat deze mensen, terwijl ze in Hades waren, dood en in de gevangenis, in Hades bezoek kregen en dat er tot hen werd gepredikt.

Zoals we zagen toen we hoofdstuk 3 en vers 20 bespraken, denk ik niet dat dit er staat. Wanneer er staat:

Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest, door Wie Hij ook, toen Hij heenging, aan de geesten in de gevangenis gepredikt heeft,

1 PETRUS 3:18-19

denk ik dat we daaronder moeten verstaan: de geesten die nu in de gevangenis zijn. Er werd tot hen gepredikt toen ze nog leefden. Ze zijn nu dood en hun geesten zijn in de gevangenis. Dus aan degenen van wie de geesten in de gevangenis zijn, is gepredikt, maar niet toen ze dood waren; toen ze nog leefden. Dat was lang geleden, dus nu zijn hun geesten in Hades.

Zo klinkt het ook hier alsof er staat dat deze mensen, toen ze dood waren, bezoek kregen en dat er tot hen werd gepredikt. Er staat:

Om die reden is het goede nieuws verteld aan mensen die dood zijn.

Dit zou eenvoudig kunnen slaan op een eerdere generatie christenen die onder het oordeel van de heidenen zijn gestorven, misschien tijdens de vervolging onder Nero, of tijdens soortgelijke vervolgingen in hun eigen omgeving. Ze zijn nu dood, maar ze hebben de gelegenheid gehad om het Evangelie te horen, zodat ze, ook al zouden ze door de heidenen geoordeeld en gedood worden, toch behoud zouden hebben en overeenkomstig God zouden leven.

9

Geoordeeld door mensen, levend bij God

De uitdrukking ‘according to’ staat in die twee zinsdelen in de Engelse tekst:

beoordeeld zoals mensen lichamelijk worden beoordeeld, maar:

Want daartoe is aan de doden het Evangelie verkondigd, opdat zij wel geoordeeld werden naar de mens in het vlees, maar ook zouden leven naar God in de geest.

1 PETRUS 4:6

Het is echt moeilijk om te weten hoe die voorzetselgroep moet worden opgevat. Maar verschillende vertalingen, bijvoorbeeld de English Standard Version, de New Living Translation en de Revised Standard Version, geven ‘according to’ op beide plaatsen eenvoudig weer als ‘like’, oftewel ‘zoals’. Ze zeggen dat deze mensen werden geoordeeld zoals mensen in het vlees, maar leven zoals God in de geest.

Ze hebben tijdens hun leven de gelegenheid gehad om het Evangelie te horen, zodat ze, wanneer ze onder het oordeel van mensen kwamen en misschien als martelaren werden gedood, niet werkelijk verslagen zijn, hoewel ze lichamelijk werden geoordeeld zoals mensen. Ze leven voort in de geest, zoals God. Dat wil zeggen, hun leven gaat verder in de geestelijke wereld waar God is.

Nogmaals, de bewoording is moeilijk. Dat ontken ik niet. Zoals de uitspraak er in haar geheel uitziet, roept die de vraag op wat hij precies bedoelt. Maar ik denk dat het waarschijnlijk is dat noch dit vers, noch hoofdstuk 3, vers 20 gaat over mensen in de

hel die daar het Evangelie horen. Als het daar wel over gaat, dan is dit de enige plaats in de Bijbel die ons daarover zou vertellen, deze twee passages in 1 Petrus. Dan zou je je moeten afvragen waar Petrus die informatie eigenlijk vandaan heeft.

Als we ervan uitgaan dat Petrus vanuit directe inspiratie schreef, zoals een profeet, dan zou hij die informatie van God gekregen kunnen hebben. Maar de schrijvers van de brieven beweren over het algemeen niet dat ze profeten zijn die rechtstreekse openbaringen ontvangen. Ze delen eenvoudig christelijke waarheid die de Heilige Geest hun op een normale manier heeft laten zien. Meestal gaat het over historische situaties. Ze verwijzen naar dingen die aan de hand van verslagen historisch kunnen worden geverifieerd. We hebben nergens anders in de Schrift een verslag van iemand die in de hel was en daar de prediking hoorde. Dus of Petrus is de eerste die dit heeft begrepen, of dat is niet waar hij het over heeft, ook al lijkt de formulering daar op het eerste gezicht op te wijzen. We gaan verder na dit vers en laten sommige dingen ervan in het ongewisse. Maar ik denk dat hij zegt dat deze mensen na hun dood geestelijk in het gelijk worden gesteld, ook al kregen ze door toedoen van hun vervolgers te maken met veroordeling, oordeel en dood.

10

Het einde van alle dingen is nabij

Vers 7:

En het einde van alle dingen is nabij; wees daarom bezonnen en nuchter in de gebeden. Maar heb voor alles vurige liefde voor elkaar, want de liefde zal een menigte van zonden bedekken. Wees gastvrij voor elkaar, zonder morren. Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.

1 PETRUS 4:7-10

Hiermee bedoelt hij een gave van de Heilige Geest.

Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:11

Het is hier interessant, net zoals toen hij in hoofdstuk 3, vers 8 zei:

‘Ten slotte.’ En toch was dat niet de laatste gedachte. Daarna kwam er nog meer. Wanneer hij in vers 7 zegt: ‘Het einde van alles is dichtbij’, zijn we geneigd dat op te vatten als het einde van de wereld. Als mensen dit in de eenentwintigste eeuw lezen, waarin veel christenen het gevoel hebben dat we echt aan het einde van de wereld leven, zeggen ze: ‘Zie je wel, daar is de bevestiging. We leven aan het einde van de wereld. Petrus zei het zelfs. Het staat hier in mijn Bijbel.’

Maar we moeten bedenken dat Petrus dit tweeduizend jaar geleden zei tegen mensen die tweeduizend jaar geleden leefden. Hij bracht die gedachte aan hen over, aan zijn lezers. In welke zin het einde van alle dingen nabij was toen hij dit aan zijn lezers schreef, is zeker een vraag die gesteld moet worden en misschien enigszins onderzocht moet worden. Wat bedoelt hij met ‘het einde’? En wat bedoelt hij met ‘alle dingen’?

Allereerst betekent het woord ‘einde’ hier, telos, niet de beëindiging. Het betekent het doel. We zeggen: ‘Het doel heiligt de middelen’, of: ‘Met welk doel heb je dit gedaan?’ Het betekent: ‘Met welk doel? Wat probeer je te bereiken?’ Het Engelse woord ‘end’ kan een doel betekenen, of in andere situaties een beëindiging. In dit geval gaat het om het begrip doel. Het doel van alle dingen is nabij.

Wat is het doel van alle dingen? Als hij aan mensen als afzonderlijke personen denkt, is het doel van de christen misschien om trouw aan God te sterven. Onze dood is, hoe jong of oud we ook zijn, niet zo heel ver weg. Binnen ons leven krijgen we te maken

met iets dat niet al te veel jaren van nu verwijderd is. Dat is onze dood. Dat zou het einde kunnen zijn waaraan hij denkt. Het doel van ons leven is om trouw te sterven en vervolgens bij God te zijn.

Maar misschien spreekt hij niet op die manier. Hij lijkt meer aan het geheel te denken: het einde, of het doel, van alle dingen. Welke dingen worden daarmee bedoeld? Natuurlijk zou het de wereld kunnen betekenen. Als je het in de meest letterlijke, meest omvattende en absolute zin opvat, zou het betekenen dat het einde van de wereld nabij is. Maar als dat zo is, zat Petrus er een paar duizend jaar naast. Ik denk niet dat dat het geval is. Ik denk niet dat Petrus het mis had. Het hoeft geen verwijzing te zijn naar het einde van de wereld. Het zou het einde kunnen zijn van alle geprofeteerde dingen.

11

De verwoesting van Jeruzalem als vervulling

De reden dat ik dat zeg, is dat Jezus dat zei. Hij zei dat over het jaar 70 na Christus. Dat was nog niet aangebroken toen Petrus dit schreef, maar het was wel dichtbij. Petrus schreef dit in de jaren zestig na Christus. In het jaar 70 na Christus werd de tempel verwoest en werd de Joodse orde vernietigd. Het priesterschap kwam ten einde. De Joden werden verstrooid. De Joodse staat, de Joodse godsdienst, werd door de Romeinen afgeschaft en is nooit echt hersteld. Hoewel de Joodse staat wel is hersteld, zijn de tempel, het priesterschap en de Joodse godsdienst nooit hersteld.

Het interessante is dat Jezus voorspelde dat dit zou gebeuren en een interessante opmerking maakte die misschien verband houdt met de formulering van Petrus hier. In Lukas hoofdstuk 21 weten we dat dit de gelegenheid is waarbij Jezus de verwoesting van de tempel voorspelde. In Lukas 21, vers 5 en 6, staat:

En toen sommigen over de tempel zeiden dat hij met prachtige stenen en aan God gewijde geschenken versierd was, zei Hij: Wat betreft deze dingen waarnaar u kijkt: Er zullen dagen komen waarin niet één steen op de andere steen gelaten zal worden die niet afgebroken zal worden.

LUKAS 21:5-6

Dus Hij voorspelt de verwoesting van de tempel, die inderdaad plaatsvond in het jaar 70 na Christus, veertig jaar nadat Hij die voorspelling had gedaan. Vers 7:

En zij vroegen Hem: Meester, wanneer zal dat dan zijn en wat is het teken dat deze dingen zullen gebeuren?

LUKAS 21:7

Welke dingen? Wanneer zal er van de tempel niet één steen meer overeind staan? Wanneer zal de tempel worden neergehaald?

Opnieuw dezelfde dingen. U hebt voorspeld dat er bepaalde dingen zouden gebeuren, met de verwoesting van de tempel als kern daarvan. Wanneer zullen die dingen gebeuren, en welk teken zou ons kunnen waarschuwen dat die dingen op het punt staan te gebeuren? Ze vragen naar het tijdstip van de verwoesting van de tempel. En Jezus houdt een lange toespraak, waarin Hij in vers 20 zegt:

Wanneer u zult zien dat Jeruzalem door legers omringd wordt, weet dan dat zijn verwoesting nabij is.

LUKAS 21:20

Sommige discipelen zouden lang genoeg leven om dat mee te maken. De Romeinen zouden Jeruzalem omsingelen. Hij beantwoordt hun vraag. Ze zeggen:

Wanneer gaat dit gebeuren? Waaraan kunnen we zien dat het bijna zover is?

Hij zegt:

Als jullie zien dat Jeruzalem door legers omsingeld is, weet dan dat de verwoesting van de stad dichtbij is.

Deze verwoesting van de tempel waarover Ik heb gesproken, de verwoesting van Jeruzalem, is nabij wanneer je dit teken ziet. Dat is het teken dat die dingen op het punt staan te gebeuren, waar jullie naar vroegen.

Hij zei:

Laten dan wie in Judea zijn, vluchten naar de bergen en wie in het midden van Jeruzalem zijn, daaruit wegtrekken en wie op de velden zijn, er niet in gaan. Want dit zijn dagen van wraak, opdat al wat geschreven staat, vervuld wordt.

LUKAS 21:21-22

Dat is interessant. Als je dan een heel stuk verder kijkt, zegt Hij in vers 32:

Voorwaar, Ik zeg u dat dit geslacht zeker niet voorbij zal gaan, totdat alles geschied is.

LUKAS 21:32

Alle dingen. Deze generatie. Het gebeurde inderdaad in die generatie. De tempel werd verwoest. 'Alle dingen' betekent in dit geval alle dingen die waren voorspeld.

Zoals we in vers 22 zagen, zegt Hij dat wanneer de Romeinen tegen Jeruzalem optrekken, dit de dagen van wraak zullen zijn, zodat alle dingen die geschreven staan — dat wil zeggen, die door de profeten geschreven zijn — vervuld zullen worden. En Hij zegt:

Deze generatie zal niet voorbijgaan voordat alles is gebeurd.

Petrus was erbij en luisterde daarnaar, en Petrus zegt tegen zijn lezers:

En het einde van alle dingen is nabij; wees daarom bezonnen en nuchter in de gebeden. Maar heb voor alles vurige liefde voor elkaar, want de liefde zal een menigte van zonden bedekken. Wees gastvrij voor elkaar, zonder morren. Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.

1 PETRUS 4:7-10

Alle dingen, alle dingen die geschreven staan.

‘Alle dingen’ betekent beslist niet absoluut alles in het heelal. In deze context voorspelde Jezus dat de verwoesting van Jeruzalem, het einde van de Joodse staat, de verwoesting van de tempel, dat dat allemaal het einde was van alle dingen die waren voorspeld. Dat zou heel goed kunnen zijn wat Petrus bedoelt wanneer hij zegt:

Het einde van alles is dichtbij.

Als hij in de eerste brief van Petrus, hoofdstuk vier, vers zeven, met dezelfde ‘alle dingen’ doelde op datgene waar Jezus over sprak toen Hij ‘alle dingen’ zei, en dat is zeker mogelijk, dan had hij volkomen gelijk op het moment dat hij het schreef. Het einde van die dingen was nabij.

12

Gastvrij zijn zonder morren

In 1 Petrus 4, vers 8 tot en met 11, en vooral in vers 8 en 9, geeft hij een opsomming van verschillende eigenschappen. Dat lijkt een beetje op wat hij eerder in hoofdstuk 3, vers 8 en 9 deed: christelijke eigenschappen. Eerder, in hoofdstuk 3, vers 8, zei hij:

Ten slotte, wees allen eensgezind, vol medeleven, heb de broeders lief, wees barmhartig en vriendelijk.

1 PETRUS 3:8

Hier heeft hij een soortgelijke opsomming:

Houd boven alles heel veel van elkaar, want liefde zorgt ervoor dat je veel zonden door de vingers ziet. Wees gastvrij.

Het Griekse woord voor ‘gastvrij’ is *philoxenos*. Het betekent liefde voor vreemdelingen of liefde voor onbekenden. Gastvrijheid is vrijgevigheid en liefde tonen tegenover mensen die niet noodzakelijk tot je gezin behoren. Het zijn vreemden voor je gezin. Ze horen niet bij je huisgezin. Hen in je huis opnemen, dat is gastvrijheid.

Hij zegt:

Wees gastvrij voor elkaar, zonder morren.

1 PETRUS 4:9

Veel mensen stellen hun huis open voor anderen, maar met hun woorden of in hun hart mopperen ze erover. Mijn vrouw is hier natuurlijk echt een uitzondering op — mijn vrouw en mijn moeder allebei. Van de vrouwen die ik heb gekend, kan ik me nauwelijks twee mensen voorstellen die in dit opzicht gastvrijer zijn dan mijn moeder en mijn vrouw. Ze hebben allebei hun huis opengesteld, en ze zijn gewoon zo opgewekt. Hoelang hun gasten ook blijven, hoeveel last ze ook veroorzaken, ze blijven gewoon opgewekt.

Dit is een gave. Dit is een geestelijke gave. Maar ook al heeft niet iedereen dezelfde gave, iedereen heeft dezelfde plicht om vrijgevig te zijn tegenover vreemdelingen, om in veel gevallen zijn huis open te stellen. Bedenk dat Jezus zei:

Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald.

MATTHEÛS 25:35

En zij zeiden:

Wanneer hebben wij dat gedaan?

MATTHEÛS 25

En Hij zei:

En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.

MATTHEÛS 25:40

in Mattheüs 25. Gastvrijheid is dus een christelijke deugd. Het hoort bij elkaar liefhebben.

13

Liefde bedekt een menigte zonden

Hij zegt daar in vers 8:

Maar heb voor alles vurige liefde voor elkaar, want de liefde zal een menigte van zonden bedekken.

1 PETRUS 4:8

Hier citeert hij eigenlijk waarschijnlijk Spreuken 10:12. Wat betekent het:

Haat wekt twisten op, maar liefde bedekt alle overtredingen.

SPREUKEN 10:12

Het betekent niet dat God je zonden door de vingers zal zien als je maar liefdevol genoeg bent. Alsof je zonden je niet worden aangerekend omdat je de goede daad hebt verricht andere mensen lief te hebben. Het betekent dat je liefde voor mensen hun zonden in jouw gedachten zal bedekken. Dat wil zeggen, mensen kunnen tegen je zondigen, maar door je liefde voor hen is het alsof ze dat niet hebben gedaan. Je vergeeft hen gewoon. In zekere zin reken je het hun niet aan.

Je hoeft niet altijd iets door de vingers te zien, want er zijn momenten waarop Jezus zei:

Wees op uw hoede. Als nu uw broeder tegen u zondigt, bestraf hem. En als hij tot inkeer komt, vergeef hem.

LUKAS 17:3

Soms zijn iemands zonden misschien van dien aard dat hij ermee geconfronteerd moet worden, omdat het misschien een patroon in zijn leven is dat relaties beschadigt. Het kwetst niet alleen jou, maar zijn gedrag is slecht. Het schaadt iedereen met wie hij in aanraking komt. Daarom is iemand met bepaalde zonden confronteren beslist iets liefdevols. Zeg: 'Weet je dat dit gedrag, deze gewoonte van je, God niet verheerlijkt? Je maakt er overal vijanden mee. Het schaadt mensen.' Mensen met zonden confronteren is onder bepaalde omstandigheden gezond en liefdevol.

Maar vaak is er sprake van een veelheid aan irritaties. Het is niet zo dat iemand echt gewoonten heeft die het leven van andere mensen zullen verwoesten. Mensen zijn soms gewoon een beetje irritant, en liefde voor mensen vangt dat soort dingen op. Ze bedekt een veelheid van dat soort zonden. Het is niet zozeer een levenswijze die verwoestend is. Het is gewoon iets van mensen wat jij moeilijk kunt verdragen, iets

irritants. Door hen lief te hebben kun je hen verdragen zonder je zo te ergeren. In wezen bedekt die liefde veel dingen in het leven van iemand anders die anders ergerlijk zouden zijn.

Natuurlijk is Gods liefde voor ons ook wat Hem ertoe brengt onze zonden te bedekken en er verzoening voor te doen door Christus te zenden. Zonden bedekken is dus werkelijk een van de functies van liefde, zowel van Gods liefde voor ons als van onze liefde voor andere mensen.

14

Geestelijke gaven als uitingen van genade

Nu zegt hij in vers 10 en 11 eigenlijk iets over de gaven van de Heilige Geest. Ook hierin is er een zekere parallel met Efeze. Geen exacte parallel, maar wel vergelijkbare onderwerpen. In Efeze 4 spreekt Paulus erover hoe Christus bij Zijn hemelvaart gaven aan de mensen gaf. In Efeze 4:11 zegt hij:

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

EFEZE 4:11-12

Er zijn dus die verschillende gaven van de Heilige Geest die gegeven worden voor de opbouw van het lichaam van Christus, zegt Paulus in Efeze 4.

Paulus behandelt de gaven eigenlijk wat uitvoeriger in Romeinen hoofdstuk 12. Ik denk dat hij misschien rond vers 7 begint. Laat ik dat er even bij pakken, want er is aanzienlijk meer overeenkomst in bewoording tussen Romeinen 12 en Petrus dan zelfs tussen Efeze 4 en Petrus. Maar Paulus spreekt zowel in Romeinen als in Efeze, en natuurlijk ook in 1 Korinthe, over de gaven. Petrus geeft waarschijnlijk de beknoptste samenvatting van het onderwijs over de gaven.

Maar in Romeinen 12 moet ik bij vers 6 beginnen:

En nu hebben wij genadegaven, onderscheiden naar de genade die ons is gegeven:

ROMEINEN 12:6

Dit is belangrijk. Het woord ‘gave’ is in het Grieks charisma. Het woord ‘genade’ is in het Grieks charis, hetzelfde woord in verkorte vorm. Charis betekent genade in het Grieks. Het woord ‘gaven’ is charisma. Voeg gewoon M-A toe aan het einde van charis en je hebt de gaven. Zoals elk lexicon zal aangeven, betekent het woord ‘gaven’, charisma, een genadegave. Dat wil zeggen: God geeft je genade die je in staat stelt iets voor het Koninkrijk van God te doen wat je zonder die gave niet zou kunnen doen. Iedereen heeft gaven. Dit zijn uitingen van de genade van God. Petrus zal die bewoording ook gebruiken.

Maar in Romeinen 12:6 zegt hij:

‘We hebben verschillende gaven gekregen, afhankelijk van de genade die ons is gegeven. Laten we die dus gebruiken. Als we kunnen profeteren, laten we dat dan doen in overeenstemming met ons geloof. Als we de gave van dienstbetoon hebben’ — dat betekent dienen — ‘laten we die dan gebruiken om te dienen. Wie onderwijst, moet zich toeleggen op het onderwijzen; wie vermaant, op het vermanen. Wie geeft, moet dat vrijgevig doen; wie leidinggeeft, met inzet; wie barmhartigheid bewijst, met blijmoedigheid.’

15

Spreekgaven en gaven van dienstbetoon

Paulus spoort je hier dus aan om, welke gave je ook hebt, die ijverig te gebruiken in dienst van het lichaam van Christus. Paulus geeft een langere lijst van gaven, waar we nu niet naar zullen kijken, in 1 Korinthe 12. Daar noemt hij negen gaven van de Geest. In Romeinen 12, waar we zojuist naar gekeken hebben, noemde hij er zeven. Er is geen overlap tussen de zeven in Romeinen 12 en de negen in 1 Korinthe 12, behalve profetie. Alleen profetie staat in beide lijsten. De overige zijn totaal verschillend.

Interessant genoeg gaan die in 1 Korinthe 12 meestal over spreken: een woord van wijsheid, een woord van kennis, profetie, het beoordelen van profetieën, tongen en uitleg van tongen. Voor het grootste deel, niet helemaal, bestaat de langere lijst, die in 1 Korinthe 12 staat, vooral uit dingen die je zegt, de verschillende soorten spreekgaben.

In Romeinen 12 hebben de meeste genoemde gaven te maken met helpen of dienstbetoon. De gave van dienstbetoon betekent dienen. De gave van het geven, de gave van het bewijzen van barmhartigheid, de gave van het leidinggeven: dit zijn diensten die verricht worden, niet noodzakelijk geïnspireerde uitspraken.

Je kunt zien dat Paulus in zijn lijsten met gaven twee verschillende soorten gaven onderscheidt. Voornamelijk gaven die met spreken te maken hebben en die daarom in de geestelijke behoeften voorzien door de gemeente geestelijk te voeden met de woorden van God. En daarnaast gaven die te maken hebben met iets doen en die vooral in de lichamelijke behoeften van de gemeente voorzien. De gave van hulpbetoon, de gave van geven, de gave van het betonen van barmhartigheid of medeleven: dat is wat de barmhartige Samaritaan deed. Hij hielp iemand die in handen van rovers was gevallen. Dat is volgens de Schrift barmhartigheid betonen. God geeft sommige mensen dus gaven om te spreken, en Hij geeft andere mensen bekwaamheden om dingen te doen. Zoals het oude gezegde luidt: wie het kan, doet het, en wie het niet kan, geeft er les in. Ik ben leraar omdat ik verder niet veel van waarde kan doen. Maar sommige mensen hebben echt werk in het lichaam van Christus en doen dingen die van grote waarde zijn voor de persoonlijke en zelfs lichamelijke behoeften van mensen.

16

Genadegaven beheren voor de gemeente

Wanneer Petrus over de gaven spreekt, brengt hij zijn hele onderwijs terug tot twee verzen. Maar hij zegt evenveel als Paulus, alleen beknopter. Hij zegt in hoofdstuk 4, vers 10:

Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.

1 PETRUS 4:10

Een charisma.

Dat wil zeggen: dien het lichaam van Christus ermee.

Met andere woorden, je hebt een gave. Veelvoudig betekent veelzijdig. De veelzijdige genade van God wordt zichtbaar in deze genadegave aan jou, een ander soort genadegave aan iemand anders, weer een ander soort genadegave aan nog iemand anders, een ander charisma. De veelzijdige genade van God wordt zichtbaar in allerlei genadegaven die aan het lichaam van Christus worden uitgedeeld om er als rentmeesters mee om te gaan.

Als je een genadegave hebt ontvangen, heb je een taak als rentmeester. Je hebt iets van God om voor Hem te beheren. Je hebt de gave van geven omdat Hij je geld heeft gegeven om weg te geven. Heb je de gave van hulpbetoon? Dat komt doordat Hij je vaardigheden geeft waarmee je kunt helpen. Je hebt de gave van het betonen van barmhartigheid. Dit is ongetwijfeld vrijwel hetzelfde als gastvrijheid: mensen helpen die in nood zijn, ook als het je zelf ongemak bezorgt. Heb je de gave van leidinggeven? Als je van nature een leider bent, dien het lichaam van Christus er dan mee.

Elke gave moet worden gebruikt om het lichaam van Christus te dienen. Als je dat doet, zegt hij, als je die gave inzet om elkaar te dienen, ben je een goede rentmeester in plaats van een slechte rentmeester van die genade van God die je gegeven is. De gave

die je gegeven is, is een bepaalde schenking van genade, een bepaald aspect van Gods genade dat zichtbaar wordt in een bepaald soort goddelijke werkzaamheid in je leven.

Hij zegt dat als je die niet gebruikt om elkaar te dienen, je er geen goede rentmeester van bent. Je hebt iets van God om te beheren, en je beheert het niet goed. Als je het gebruikt om elkaar te dienen, om elkaar van dienst te zijn, dan ben je een goede rentmeester van de veelvoudige genade van God.

17

Spreeken als een spreekbuis van God

Vervolgens verdeelt hij het in vers 11 in de twee categorieën die we hebben genoemd. Hij zegt:

Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:11

Ofwel: dient.

Er zijn twee soorten gaven. Er zijn spreekgaven, waaronder onderwijs en profetie en evangelisatie en vermaning en een woord van wijsheid, een woord van kennis, tongen en uitleg van tongen. Dat zijn allemaal gaven die te maken hebben met wat er uit je mond komt, en dat hoort tot opbouw van de gemeente te zijn.

Als je een spreekgave hebt, van welke soort ook, zei hij, spreek dan alsof je Gods eigen woorden doorgeeft. Zo'n uitspraak betekent een rechtstreeks woord van God, alsof je een profeet bent. Dit is interessant. Het suggereert dat iedereen die op een preekstoel spreekt en die gave heeft, goed moet oppassen. Wie beroepshalve of vanuit een roeping

namens God spreekt, moet ervoor waken het podium alleen maar te gebruiken om zijn eigen agenda te bevorderen of zijn stokpaardjes te berijden. Hij moet juist spreken als een spreekbuis van God, in elk geval zo goed als hij weet hoe hij dat moet doen.

De Heilige Geest geeft deze gaven; de Heilige Geest moet door je heen spreken. Als je een spreekgave hebt, wat voor gave het ook is, moet je het zo zien dat God door je heen spreekt. Je bent als het ware iemand die uitspraken van God doorgeeft, en dat betekent: als een profeet.

Wie tot het lichaam van Christus spreekt, moet het lichaam van Christus zo dienen dat hij bewust probeert door te geven wat God Zelf zou zeggen. Alsof Hij daar stond en door jouw tong sprak, want dat is wat er hoort te gebeuren. Dat is wat een geestelijke gave is. De Heilige Geest moet door je heen kunnen spreken.

Net zoals Petrus, meen ik, eerder over de profeten in het Oude Testament zei:

Naar deze zaligheid hebben de profeten, die geprofeteerd hebben over de genade die aan u bewezen is, gezocht en gespeurd. Zij onderzochten op welke en wat voor tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat op Christus komen zou, en ook van de heerlijkheid daarna.

1 PETRUS 1:10-11

Of zelfs toen Noach tot de mensen van zijn tijd predikte, was het de Geest van Christus Die tot die mensen predikte. Dus wanneer een christelijke dienaar spreekt, geldt dat zeker niet minder dan in het Oude Testament, maar juist meer. Wanneer iemand tot de gemeente spreekt, moet het de Geest van Christus zijn. Christus moet tot de gemeente spreken door die begaafde leden die op de een of andere manier spreken.

18

Dienen met de kracht die God geeft

Maar er zijn niet alleen mensen die spreken; er is ook die andere categorie. Wie spreekt, moet spreken alsof het Gods eigen woorden zijn. Daarnaast is er die andere categorie:

Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God. Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:10-11

Dat betekent: dient. Dit zouden meer de praktische gaven zijn, zoals hulpbetoon, gastvrijheid, barmhartigheid bewijzen, en eigenlijk alles wat in lichamelijke behoeften voorziet of een dienst verleent die nodig is voor het welzijn van het lichaam van Christus. Als je een van die gaven hebt, want dat is een andere categorie gaven die hij hier aanduidt:

laten ze dat doen met de kracht die God geeft, zodat God in alles geëerd wordt door Jezus Christus, aan Wie alle eer en macht toekomen, voor altijd en eeuwig. Amen.

Wat betekent dat nu? Stel dat je begaafd bent als automonteur. Misschien is het zelfs je beroep. Misschien ben je een heel bekwame automonteur. Maar naast dat je er je brood mee verdient, wil je er ook mee dienen, omdat je denkt: 'God heeft me een gave gegeven om mensen te dienen. Ik heb een gave om te dienen, en dit is de dienst die ik kan verlenen. Hier ben ik goed in.'

Ik heb zulke automonteurs gekend die een gewoon garagebedrijf hebben en daarnaast bepaalde andere mensen gratis hebben geholpen: arme mensen, zendelingen, dat soort mensen. Een deel van hun werk is dan ook een dienst die ze aan het lichaam van

Christus verlenen, waarvoor ze niets in rekening brengen, omdat je een dienaar bent. Je behandelt hen niet als klanten. Je behandelt hen als leden van hetzelfde lichaam waartoe je zelf behoort.

Iemand die dient, stelt zijn diensten ter beschikking aan het lichaam van Christus, of hij nu dient of spreekt, ook al zijn zijn bekwaamheden misschien ook bruikbaar in zijn gewone beroep. Maar waar het om gaat, is dat alleen het vermogen om auto's te repareren niet betekent dat je een gave van hulpbetoon hebt. Het kan betekenen dat er van tijd tot tijd een beroep op je wordt gedaan om te helpen, maar de gave is een geestelijke gave. Iemand kan een natuurlijk vermogen hebben om dingen te repareren. Hij is misschien niet eens een christen, maar dat is geen geestelijke gave. Het is gewoon zijn aanleg. Iets wordt een geestelijke gave wanneer God je roept om dat te gebruiken en het gebruikt terwijl de Heilige Geest door je heen werkt om andere mensen daarmee te zegenen.

Ik denk aan mensen die conciërge zijn in gemeenten die ik vroeger heb gekend. Sommigen van hen zijn gewoon knorrige oude mannen die boos worden op de kinderen die door de gangen rennen. Ze doen wat hun gevraagd wordt, maar het is voor hen gewoon een baan, en het is geen zegen om hun te vragen iets voor je te doen. Andere mensen, zoals Steve in de gemeente waar ik naartoe ga, zijn gewoon een zegen. Hij dient. Hij is eigenlijk een soort echte diaken. Hij is voornamelijk conciërge en onderhoudsman in het kerkgebouw, maar door zijn houding en door zijn geest voel ik me geestelijk verrijkt.

Dienen kan mensen geestelijk zo opbouwen. Niet alleen in de zin dat je in hun onmiddellijke lichamelijke behoefte hebt voorzien, maar je hebt hen gezegend. God heeft hen gezegend doordat jij dit doet, omdat je er een gave voor hebt. Het is een geestelijke gave, het is genade, en je deelt genade uit terwijl je die dienst verricht.

Ik had het daarnet over gastvrijheid. Sommige mensen verwelkomen mensen in hun huis, maar je hebt gewoon niet het gevoel dat ze die gave hebben. Je wilt niets aanraken, je wilt niets kapotmaken, je wilt geen vuil op hun tapijt achterlaten. Dat is natuurlijk gewoon rekening houden met je gastheer. Maar er zijn andere mensen die je met diezelfde handelingen het gevoel geven dat je geestelijk wordt opgebouwd. Je denkt: 'Wauw, ik heb het gevoel dat de Geest van God hier woont.'

Ik herinner me een van de christelijke huizen waar ik als tiener woonde, een huis van een christelijke organisatie. Mensen kwamen gewoon als bezoeker het huis binnen en zeiden: ‘Wauw, ik voel hier gewoon de aanwezigheid van God.’ Naast het lichamelijke waarin wordt voorzien, gebeurt er ook nog iets anders, iets geestelijks.

Er zijn mensen bij wie je het gevoel hebt dat ze je met tegenzin van dienst zijn, en je wilt hun bijna niet vragen om het te doen. Je denkt gewoon: ‘Ik kan niet wachten tot dit voorbij is, want het voelt ongemakkelijk.’ Maar andere mensen dienen duidelijk Christus wanneer ze die dienst verlenen. En de Heilige Geest in hen heeft hun een gave gegeven om te doen wat ze doen:

met de kracht die God hun geeft.

19

Natuurlijke aanleg en geestelijke gaven

Een natuurlijk vermogen is niet hetzelfde als een geestelijke gave. Er zijn mensen die veel welsprekender zijn, laten we zeggen, dan veel predikers, dan ik. Er zijn mannen die niet eens behouden zijn en die welsprekender zijn dan ik. Het zijn redenaars, politici, hoogleraren. Er zijn heel veel mensen die echt goed kunnen spreken. Het is een natuurlijke begaafdheid die ze hebben. Ze kunnen zich gewoon goed uitdrukken. Ze zijn begaafd, maar niet geestelijk begaafd, want in veel gevallen zijn ze niet eens behouden. Het is gewoon een natuurlijke aanleg die sommige mensen hebben.

Als iemand die aanleg heeft maar daarnaast geen geestelijke gave heeft, kan hij op een kansel staan en met zijn redenaarskunst indruk maken op iedereen. Maar niemand zal geestelijke groei ervaren, omdat er niets geestelijks gebeurt. De geestelijke begaafdheid die God mensen geeft, komt boven op een natuurlijk vermogen, boven op een natuurlijke aanleg. Het lijkt eerder op een zalving van de Heilige Geest die op natuurlijke vermogens komt. Daardoor gebeurt er, wanneer iets wordt gedaan, ook iets geestelijks dat God erdoorheen doet. God werkt door de leden van het lichaam van Christus heen, door deze gaven, om de andere leden van het lichaam van Christus te dienen.

Ik ben zeker in gemeenten geweest waar de voorgangers zelf heel verzorgde sprekers waren. Maar ik moet zeggen dat ik na maanden of jaren in hun gemeente niet het gevoel had dat ik onder hun bediening geestelijk was gegroeid. Andere keren ben ik bij mensen geweest die heel slechte sprekers waren. Ik denk aan Lonnie Frisbee, de eerste prediker die ik bij Calvary Chapel hoorde. Hij kon nauwelijks lezen. Hij kon zich helemaal niet goed uitdrukken. Maar als hij sprak, was het alsof je de aanwezigheid van God voelde. Je had het gevoel dat God je ergens van overtuigde of zoiets. Bij het uitoefenen van geestelijke gaven gebeurt er iets wat moeilijk te omschrijven is, omdat het geestelijk is.

Iemand die een geestelijke gave heeft, kan dus ook een natuurlijke aanleg hebben voor datzelfde soort bezigheid, maar dat hoeft niet. Misschien heeft die persoon helemaal geen natuurlijke aanleg, maar geeft God hem een gave, zodat God in die bezigheid aan het werk is. Gods Geest dient daardoor. Er rust een zalving op wat die persoon doet, zodat het lichaam van Christus wordt opgebouwd door wat hij doet. Dat is wat Petrus zegt.

Niet alleen met natuurlijke bekwaamheid, maar in het vertrouwen dat God je in staat stelt om het zo te doen dat het werkelijk geestelijke resultaten en geestelijke vrucht voortbrengt. En dat kan, geloof het of niet, zelfs als je een heel alledaags klusje doet, als dat je gave is en je het voor de Heere doet.

Hij zegt:

zodat God in alles geëerd wordt door Jezus Christus, aan Wie alle eer en macht toekomen, voor altijd en eeuwig. Amen.

Hier komen we bij een natuurlijk rustpunt. Hoofdstuk 4, vers 12 leidt aan het einde een heel kort gedeelte in. En hoofdstuk 5 is ook een heel kort hoofdstuk, veel korter dan de andere. Ik weet niet of ik van plan ben, of verwacht, om de rest van hoofdstuk 4 en heel hoofdstuk 5 samen te behandelen. Het zou mooi zijn als we dat konden doen, maar ik wil het niet afraffelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Petrus 4:1-5
- 2 Korinthe 4:17
- 1 Petrus 4:1
- 1 Petrus 4:3
- 1 Petrus 3:17
- 1 Petrus 3:16
- Filippenzen 2:5
- 1 Petrus 4:4
- 1 Petrus 4:6
- 1 Petrus 3:18-19
- 1 Petrus 4:7-10
- 1 Petrus 4:11
- Lukas 21:5-6
- Lukas 21:7
- Lukas 21:20
- Lukas 21:21-22
- Lukas 21:32
- 1 Petrus 3:8
- 1 Petrus 4:9
- Mattheüs 25:35
- Mattheüs 25
- Mattheüs 25:40
- 1 Petrus 4:8
- Spreuken 10:12
- Lukas 17:3
- Efeze 4:11-12
- Romeinen 12:6
- 1 Petrus 4:10
- 1 Petrus 1:10-11
- 1 Petrus 4:10-11

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.